

Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 9049/14
01.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Весне Лазаревић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. држављанина А., чији је пуномоћник Р. Ђ., дип.правник невладине организације “Ц. за з. и п. т. а.” из Б., ул. .... бр....., против туженог Комисије за азил Републике Србије, ради поништаја решења туженог ..... од 15.05.2014. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.09.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил, број: ..... од 03.03.2014. године, којим је ставом I диспозитива одбачен захтев тужиоца за азил у Републици Србији, а ставом II диспозитива одређено да се обавезује именовани да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 3 дана од дана правоснажности тог решења и Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил, број: ....., док је ставом III диспозитива констатовано да трошкова поступка није било.

Тужбом поднетом преко пуномоћника Управном суду дана 03.07.2014. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Навео је да је чињенично стање погрешно утврђено у вези са

ситуацијом у којој се тужилац налазио у транзитним земљама (Т., Г.) преко којих је стигао до Републике Србије, као и ситуацијом у земљи порекла. Истакао је да није спорно да је прошао кроз земље које се налазе на листи сигурних трећих држава, али да приликом боравка у њима није био у могућности подношења захтева за азил, имајући у виду положај миграната и тражиоца азила у тим земљама. Позвао се на извештаје међународних организације који указују на лош положај тражилаца азила, конкретно у Т., као и чињеницу да је Т. ставила резерву на Протокол из 1967. године да се у Т. сваке године на стотине тражилаца азила, миграната, као и лица који имају статус избеглице затварају у имиграционе центре где врло често бораве и дуже од годину дана без икаквог објашњења зашто су притворени, да су лишени права на адвоката или на приступ Високом Комесеријату Уједињених нација за избеглице (UNCHR-у), па су тако лишени могућности да поднесу захтев за азил, као и да се испита њихово неосновано притварање, при чему су у тим центрима за притвор услови за живот застрашујући. У односу на Г. тужилац је истакао да се у Г. тражиоци азила суочавају са озбиљним проблемима и приступу азилној процедури и међународној заштити, врло често су изложени хапшењима, депортовању као да су илегални мигранти, чак и у ситуацији кад су регистровани као тражиоци азила, при чему а према наводима и истраживању UNCHR-а и А. И., невладине међународне организације која прати поштовање људских права широм света у Г. није могуће ни затражити азил због одсуства преводилаца који би такве мере превели државним органима надлежним за пријем азилног захтева, нити би људи који би били враћени због могућности да затраже азил у Г. из земаља Е., попут С., имали услове да у азилну процедуру уђу у добију фер и поштен поступак, већ би били притварани и држани у нељудским, нехуманим и деградирајућим условима, због чега је све UNCHR препоручио владама многих земаља да не враћају у Г. тражиоце азила по Даблинској конвенцији II, као и да саме одлуче о поднетим захтевима без обзира што то није у њиховој надлежности по Д. II, коју околност потврђује и пресуда Европског суда за људска права у С. од 21.01.2011. године, у предмету М.С.С. против Б. и Г., а којом је између осталих повреда утврђено и да је дошло до повреде члана 3. Европске конвенције о људском правима (забрана нечовечног или понижавајућег поступања или кажњавања) од стране Б. због тога што је подносиоца захтева вратила у Г. и тиме га изложила ризицима насталим услед неправилности у азилној процедури у Г. Још је навео и да се тужени није ни осврнуо на наводе жалбе да првостепени орган није доказао да је тужилац заиста на територију С. дошао из Ц. Г. у којој је био у смештају са другим избеглицама, да није излазио јер је имао нешто новца са собом, тако да је јасно да тужилац нема непосредно сазнање да се заиста налазио у Ц. Г., нити је тачно

утврђено колико је времена тамо боравио, у каквом смештају и ко су били кријумчари који су му омогућили прелазак у С., а у првостепеном поступку није утврђено ни куда је тужилац прешао из Ц. Г. у С. нити колико је тај прелазак трајао и како се одвијао. Указао је да је првостепени орган погрешно разумео концепт сигурне треће земље, те да је погрешно применио закон, супротно Уставу и Женевској конвенцији из 1951. године, да је пренебрегнут принцип “non refoulement”, да је претходно требало утврдити да ли ће тражиоцу азила у тим земљама бити омогућено тражење азила, односно да неће поново бити протеран у неку земљу где би био изложен прогону и другим повредама људских права, да првостепени орган није могао да донесе одлуку на основу члана 33. Закона о азилу, јер тражилац азила није имао реалне могућности да поднесе захтев за азил, као и да земље кроз које је прошао за њега нису биле сигурне. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање, чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац – држављанин А., дана ..... године првостепеном органу поднео захтев за азил у Р. С., у коме је навео да је рођен ..... године у граду ..... А. да је по вероисповести муслиман сунит, по занимању трговац, да је завршио средњу школу, да су му родитељи преминули, а од блиске родбине има четири брата и сестру који живе у истом граду у А., одакле је у децембру 2010. године отишао у Т. авионом легално са својим пасошем и турском визом. У Т. су му украдени и пасош и новац и све личне ствари, али крађу није пријавио турској полицији, нити алжирској амбасади. У Т. је боравио око годину дана, одакле је отишао у Г. у којој је боравио око 15-16 месеци и затим илегално прешао у А., на један дан, а одатле илегално у Ц.

